

Бодљикаво шрасе

БЕОГРАД, СУБОТА, 7 МАРТ 1942

БР. 14 — ГОД. II

Уредништво и Администрација.
Београд, Јакшићева 4-а/II
ПРИМЕРАК 2 ДИНАРА
Претплату прима »Пресак« за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80
динара.

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ОДУШЕВЉЕЊЕ У ИНДИЈИ

Њу-Делхи, марта (Рајтер). — Поводом најновијих вести да су Велика Британија и Сједињене америчке државе послале ових дана неколико хиљада тона симпатија и осталих моралних потпора као и исто толику количину обећања о слободи и независности, настало је у народу велико одушевљење. Британска полиција била је принуђена да ухапси неколико стотина Индуза, јер су у свом одушевљењу премлатили двојицу енглеских полицајаца.

ДИНАСТИЈА КАГАНОВИЋА НА ДЕЛУ

Јафа, марта. — Именовањем Кагановића за члана вишег војног савета у Совјетској Унији, Стаљин је морао да подлегне своме трећем тасту из палестинске лозе.

Ова игра с отвореним картама примљена је одушевљено међу палестинским Јеврејима и у знак одушевљења приређене су овде велике манифестије за «Словенску Русију».

И РАЈСКА ОСТРВА МЕЊАЈУ ИМЕ

Калиута, марта. — Из канцеларије вице-краља Индије послат је влади у Лондон предлог да се острва у Тихом океану, уместо ранијег имена »Рајска острва« промене у »Ђавоља острва«, јер на њима сада за Енглезе влада прави џакао.

СВИ СЕ РЕДОМ ИЗРЕЂАШЕ...

Велики енглески генерали: Глад, Блато, Зима, Мраз и Пустиња, пошто су се изређали на војној команди одлазе сада у позадину, не успевши да туку непријатеља. Генерал Пролеће, велики непријатељ Енглеске и савезника, који долази наред имаће ускоро реч, од које се већ сада многима у Москви и Лондону јежи која.

У ЕНГЛЕСКОЈ СУ АКТУЕЛНИ САЛОНСКИ КОМУНИСТИ

Лондон, марта. — Последњом реконструкцијом енглеске владе, Черчил је увео у владу познатог салонског комуниста Крипса, интимног пријатеља Стаљина.

У добро обавештеним круговима сматра се, да је Черчил овим актом учинио велику помоћ Совјетској Унији.

ЧЕРЧИЛ: — Да ми је само да се сетим ко нам беше положајник, кад нас овоглики баксуз бије!

НЕК СЕ МАЛО ПРОШЕТАЈУ

Каиро. — Кад је Очинлек хтео да преузме офанзиву у Либији, енглеске трупе из Индије укрцале су се у бродове и пошли на Близки исток, као појачање. Одмах после тога је дошла опсада Сингапура, и те трупе су се са пола пута вратиле ка Мајајима. Како је у међувремену пао Сингапур а Очинлек добио у Либији жестоке батине, трупе су се поново са пола пута вратиле према Близком истоку. Тада је дошла офанзива на Рангун, а трупе су поново враћају и плове према Индији. Пошто се командант тих трупа смучила ова штетња тамо амо по Индском океану, упутио је телеграм влади, тражећи разлог тог сецања. Из Лондона је добио одговор:

— Море, шетајте се докле год можете и уживајте, јер су ваши бродови једини који то још кратко време могу да чине без опасности од немачких подморница.

КРАТАК ОДГОВОР

Мека. — Један новинар је посетио неку угледну личност из арапске државе Хечас и упитао:

— Шта вас је натерало да прекинете дипломатске односе са Силама осовине?

Арабљанин је кратко одговорио:

— Енглеске трупе.

УТЕШНА ВЕСТ

Сан Франциско. — Овдашња штампа са задовољством констатује да за последњих десет минута ни један јапански авион нити једна јапанска подморница нису бомбардовали варош.

ХИТНИ ТЕЛЕГРАМ

Лондон. — Синоћ је овде стигао хитан телеграм из Кјубишева са следећом садржином:

— Молим вас јавите нам хитно за наше радио слушаоце које смо село заузели синоћ.

СВЕЈЕДНО МУ ЈЕ

Лондон. — На питање претставника стране штампе, у коме правцу мисле Јапанци да ударе, после пада Рангуга, претседник Черчил је резигнирано одмахнуо руком:

— Нек ударе куд год хоће, јер, где год ударе, по нама ударају...

ИМА И ТОГА...

Сурабаја. — Приликом своје офанзиве на Холандску Индију, јапански војни извештачи констатују са чуђењем да су тамо нашли чак и на једног Холанђана, који није ни енглески поданик нити представља неку енглеску компанију...

ПОМОЋ ЈЕ СТИГЛА

Горки. — Најзад је стигла прва пошиљка ратног материјала из Енглеске за црвену армију. То је било комплетно издање говора са радио Лондона за друга Лозовског који се у последње време и сувише изадутирао у проналажењу нових успеха.

АКЦИЈЕ НА КИЛО ПА ИПАК НЕМА КУПАЦА

Лондон, марта. — После пада Малаје и осталих острва у Тихом океану, на лондонској берзи пале су и акције цинка, бакра, калаја и осталих руда са Далеког истока, тако ниско да се продају на кило али ипак се не налазе магарци да их купују. Стога је управа Ситија решила да покупује све те акције и да потпали с њима ватру, како би се у ове хладне дане бар једанпут с њима добро огрејала.

ПРОМЕНА МЕСТА

Сиднеј. — Када је аустралијанска влада сазнала да се њене трупе враћају у домовину са Либијског, Малајског и Рангунског фронта, запитала је командантих трупа:

— Колико нових касарна да спремимо?

Сутрадан су добили телеграфски одговор:

— Спремите двадесет болница, четири мртвачнице и неколико инвалидских дома.

НЕМОГУЋ ПОСАО

Њујорк. — Код најчувенијег овдашњег јувелира претседник Рузвелт је донео круну Енглеске империје, коју је добио на поклон од Черчила приликом последњег сусрета, и замолио јувелира да некако причврсти главни драги камен круне који претставља Индију, и коју у последње време прети да испадне. После дугог разгледања, јувелир је изјавио да нема тог Американца који тако нешто може да учини.

КАКО ДА МУ ВЕРУЈЕШ?

У почетку енглеске офанзиве у Либији било је 750.000 војника у енглеској армији. Ову изјаву је дао лично Черчил.

После крахиране офанзиве, Черчил је дао изјаву у Парламенту:

— Никад у Либији није било више од 45.000 енглеских војника.

Поставља се питање, који Черчил лаже: онај први или овај други? У сваком случају један од њих двојице лаже.

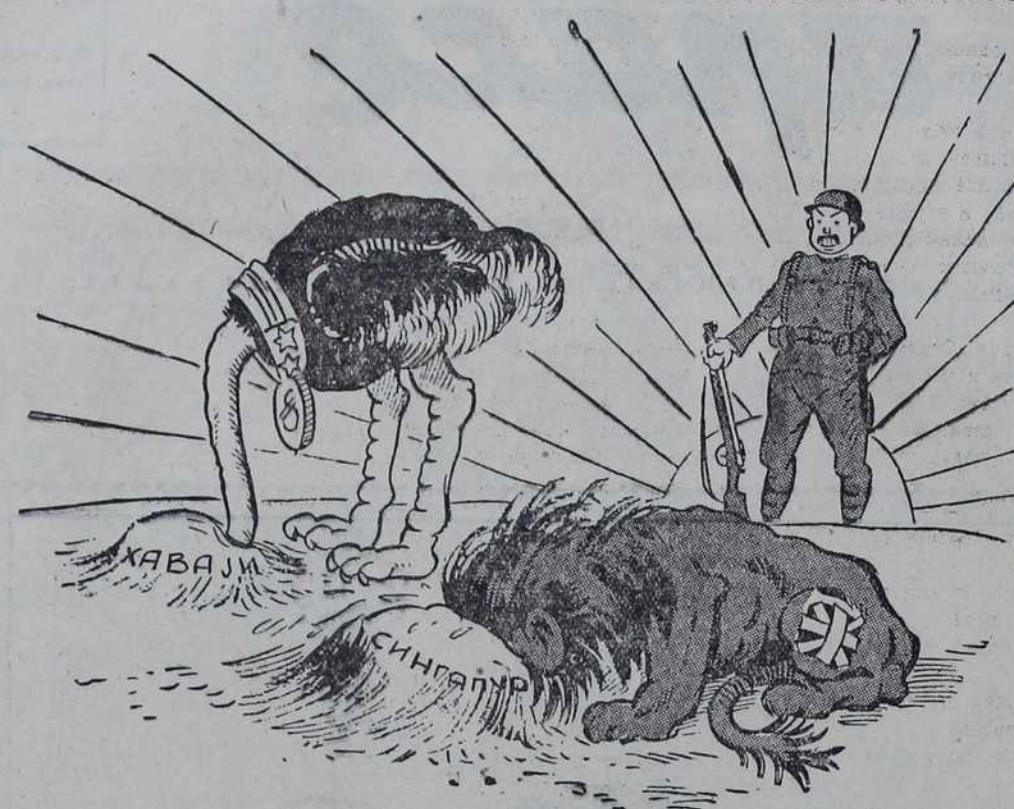

Ћаскање крај синџијата

Данас је, као и сваке недеље, општеомиљени претседник, и почасни члан јеврејске општине, Франклин Делано Рузвелт, одржао своје омиљено ћаскање крај огњишта, које се преноси преко радио Броадкестинг корпорејши, чије акције се Јевреја држи и Рузвелт. Он се извалио у наслочијачу крај камина, штаку поста-вио на сточић, на коме стоји виски са содом, а прекопута њега седи верна супруга, Елеонора и плете чарапе за лорд-мера, Лагвардију. Породични штимунг је диван; по мало се осећа мирис барута, а претседник има напрштен и забринут израз из свог приватног живота, пошто публика не може да га види. Ћаскање почиње овако:

„Помоз' Бог, Американци, јер ако Бог неће да вам помогне, нико други и не може. Већ три месеца смо у рату и држимо се, као што видите, још увек. Разуме се да је губитак наших острва на Пацифику тежак удар, али се надамо да ће наша златна омладина губитак тих лепих острва накнадити летовањем на Флориду и Бахамским острвима. Напад Јапанаца је прави прекрај англосаксонске мирољубиве политike и прекинуо је сва наше племенита настојања за мирно решење ситуације, јер се додгојио баш у тренутку када смо, у добровољној сарадњи са нашим Јеврејима, разграђивали 3863 улатматум јапанској влади. Ти Јапанци су нам увек пребаџавали да им не дозвољавамо да имају исто јаку ратну флоту на Пацифику, а данас имају десет пута јачу од нас, па их ми за то не нападамо. Пребаџавали су нам, такође, да се не држимо Монроеве доктрине „Америка Американцима“ а ми се данас тако држимо ње, да никада и не мрдамо са копна. Ми се просто дивимо држности наших нападача, јер смо снимили читав низ дивних филмова о томе, како ћемо, у случају рата, лемати цео свет. Адмирала Старка смо осудити на смрт јер ако неко мора због пораза, да плати главом, онда боље да буде то он, него ја и мој пријатељ Нокс.

Што се тиче алармантних гласова о томе, да немачке подморнице потапају наше бродове код Њујорка, ја вам препоручујем да будете спокојни, јер се ту ради само о неким обичним бродовима-цистернама, а не јахтама наших милијардера који су, Болу хвала, сви живи и здрави. Такође се не узнемирајте због вести да јапанске подморнице бомбардују обале Калифорније, јер су до сада погођене само неке фабрике и рафинерије бензина, а ни једна банка ни берза није оштећена. Али ће се све то изгладити кад ми кроз извесно време спремимо нашу војску. За инструкторе смо најмили Ал-Капона и још једно тице чувених гангстера који су у своје време оружјем прославили нашу милу отаџбину по целом свету. Пошто хоћемо да створимо добру војску, преглед је тако строг, да су, ето, одбили и моја три сина, на јајеву жалост моје жене. За војнике ће се узети радници, беспосличари и свет без протекције, да се не би по-

Кад се они праве да не виде, мисле да нико не види...

сле причало да су постали војници са протекцијом. Наша војска додуше неће бити организована по узору на енглеску, јер док се њихова војска састоји искључиво од урођеника, ми смо у своје време својим културним реформама истребили све наше црвенокошће који би нам сада тако добро дошли. Са својим црнцима створићемо црну армију, која ће бити црна од сваке енглеске армије, а што се тиче офанзива по узору на ону у Либији, наши црнци нас неће обрукати, пошто је познато да они у лакој атлетици држе све рекорде у брзини на кратким и дугим стазама. Наша ратна индустрија ради пуном паром. Баш данас сам добио извештај из Вол Стрита да сам на име дивиденда од ратне индустрије добио двоструко више прихода него прошле године. Кроз сто го-

дини имаћемо толико авиона да већ сада не знамо шта ћемо да радимо са њима. Наша флота се гради пуном брзином, али се место изградње држи у таквој тајности, да Нокс неће ни мени да то повери. Што се тиче болести несанице која је завладала нашем државом, ја вас уверавам да то не долази из забринутости, јер колико видим из наших новина и својих извештаја, повода за забринутост нема, него та болест долази због тога што сви ми желимо да некако проплавамо ово гадно време или нам то не полази за руком. Да би сте се ратосиљали сваког по-вода за страховање ја вам јављам да је Клерк Гебл преboleо срећно свој грип а Марион Девис се удала по седамнаести пут. Дакле, само храбро и ведро. Спавајте без бриге а ја сада одох да се мало науживам вла-

дарског скрптра и круне коју ми је поклонио енглески краљ, још у оно срећно време, када су наши бродови могли да иду до Енглеске а енглески до нас. Пошто нема више ни вискија ни утешних речи, а Елеонора је већ завршила сву чарапу за лорд-мера Лагвардију, ја вам захваљујем, драги слушаоци, и одлазим да, ако могу, задремам колико толико, јер већ месецима не спавам. Будите спокојни, јер је долар пао само неколико поена а јапанске подморнице још нису почеле да плове по нашим рекама у унутрашњост земље. Лаку ноћ!“

После тих речи, велики претседник је узео своју штаку и одгего да на прстима прорачуна колико му је тона бродова још преостало за идућих неколико дана.

НАШ ЛЕКСИКОН

ГИБРАЛТАР

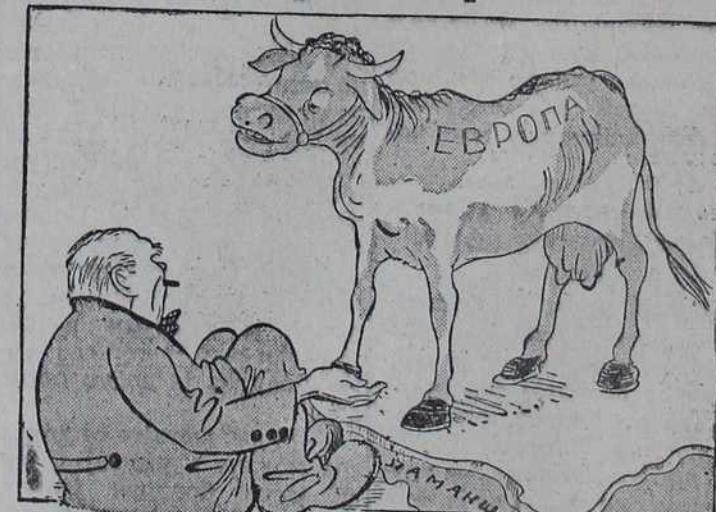
Гибралтар је утврђење које доминира улазом у Средоземно море. Упркос лажним гласовима да га Енглези држе само да би затворили улаз страној флоти у Средоземно море, то је у ствари војни музеј где Енглези држе велику количину олупина своје некадашње поносите флоте.

Ту је море толико узано, да верни енглески војници врло често препливaju на другу, шпанску обалу да се ратосиљају поправки на ратним бродовима. Пошто су измислили блокаду, Енглези су ту тако вешто себе блокирали, да им се, место дручка сервирају сирене за узбуну а место вечере извештаји радио Лондона које су изгладили војници не могу да сваре. Сам Гибрал-

тар у опште не одговара својој намени, пошто италијанска флота, да би се нашла у Средоземном мору, не мора да прође кроз Гибралтар. Због тога, Енглези сада тврде да Гибралтар не брани улазак стране флоте, већ излазак и у томе су тако чврсти да ни њихова рођена флота не може да изађе. Зли гласови тврде да она не излази не зато што не сме, већ зато што је уопште не-

експлозије са својим коферима.

Мангуп крава

Крава: — Хвала Богу, прошло је време кад сте ме музли како сте хтели! Нема више за вас млека од меша.

НЕ ЛИПШИ МАГАРЕ ДО ЗЕЛЕНЕ ТРАВЕ

Кубишиев. — У редовима совјетских војних личности дошло је до праве панике. Приликом инспекције тера-на у позадини, штаб остатка једне совјетске дивизије наишао је на једно место где се снег био истопио и почела да ниче пролећна трава. Неколико генерала је пало у несвест а остали су хитно затражили карте Сибира где зима траје много дуже.

ЗАБРИНУТОСТ У ЈАПАНУ

Чунгкинг, марта. — По своме повратку из Индије маршал Чанг-Кај-Шек је изјавио домаћим новинарима следеће:

— Ја и даље имам намеру да до краја чврсто водим политику наслажања на западне демократије, јер су ми исте обећале пуну помоћ и потпору. Надам се да ће ми помоћ стићи пре него што падне цела Индија. Тада ћемо туђи Јапан.

Поводом овог најновијег енглеско-америчког обећања у Јапану је завладала забринутост.

САМО НЕК СЕ ПРИТРПИ

Камберга (престоница Аустралије). — На захтев Новог Зеланда и Аустралије, да им се пошаље помоћ, Черчил је одговорио:

— У овој години помоћи не можемо. Имајте ви само стрпљења, идуће године бићемо можда у стању да помогнемо...

На ово је влада Новог Зеланда одговорила:

— За наше стрпљење је лако, само не знамо да ли ће Јапан хтети да чека...

ТРАЖИ СЕ БОЛИШТЕ

Лондон. — Пошто на свих пет континентима, за две и по године рата, Енглези нису могли да нађу згодно бојиште за своју славну и невидљиву војску, расписао је конкурс за проналазак новога континента на коме ће бити довољно комадије за британске војне операције.

НОВА ПОРЕЂЕЊА

Лаже као спикер радио Лондона за српску емисију.

Нема среће као генерал Вавел. Променио се као енглеска влада.

Провео се као да је био у Денкерку.

Фантазира као Лозовски, комесар за пропаганду.

Хазардира као Винстон Черчил.

о НЕДЕЉЕ до НЕДЕЉЕ

Недеља, 1 март. — Мој пријатељ има, однекуд, старомодну навику да је велики моралиста. Непрестано гради младеж, те не знам оваква је, те онаква је...

Данас он дошао кући на вечеру и види у ходнику ћерчицу свога суседа како се љубака са неким младићем. Младић утече а девојка пошла испред њега као да се ништа није десило.

— Па, како то? — чуди се мој пријатељ, и зграњава. — Ти тако мала девојчица па се љубиш са онако великим младићем?

— То је једноставно — одговори равнодушно мала — он се мало сагне, а ја се пропнем на прсте, па иде...

Понедељак, 2 март. — Имам сестричину у Основној школи. Школе не раде али учитељице обилазе ћаке и контролишу ученике. Дође данас тако учитељица и носи зембил.

— Опостите — поче још с врата да се извињава — ја свратила, онако, узгряд. Пошла да пазарим па узалуд обилазим пљаре, никде ни лука ни кромпира...

— Па што не кажете — повијаше моји. — Ни ми немамо много, али ћемо радо да одвојимо за вас. Треба једно другог да помажемо...

Захваљује се учитељица, и Бог зна како. И непрестано хвали моју сестричину како је дивно, бистро дете.

Види се да се старе навику са села лако не губе.

Уторак, 3 марта. — Данас сам, у мраку једног биоскопа, присуствовао једној дирљivoј љубавној сцени.

— Драга, волиш ли ме? — пита он и нежно јој стиска руке.

— Обожавам те.

— И живот би дала за мене?

— И живот!

— И све што ти је најсветије?

— Све!

— А хоћеш ли сутра да чекаш на ред пред дуваниницом за мене?

Среда, 4 март. — Сретнем једног рођака, мондена, иде поносито као да је прогутао дирек. И некако нарочито упадљиво размеће ноге.

— Шта си се, море, уобразио? питам га ја.

— Нисам се уобразио него сам купио, ето, ципеле од кучине.

— Па како служе?

— Није ствар у томе. Свеједно ми је како служе него сам некако морално задовољан.

— Како морално?

— Па тако. Сада се држим оне старе пословице: ко нема у глави има у ногама...

Четвртак, 5 март. — Седе кафански стратези у бифеу и преру се о рату на Пацифику. Пред њима литрењак црног.

— Видите — каже пензионисани капетан Гиле. — Енглези у односу на своју колонијалну војску узимају учешће колико рецимо има алкохола у овом вину.

Бифеџија Сотир, који је пажљиво слушао, упаде:

— Ст разбирам. Енглези ги, значи, уопште нема.

Петак, 6 март. — Дошао маг суседа дечак сав исцепан и испребијан. Мајка ударила у запомагање.

— Црни Мико, опет си се играо рата.

— Јесам, мама — каже кисело шврћа.

— И опет си ти био Енглез!

— Е, нисам, мама. Овог пута сам био Американац.

Субота, 7 март. — Шетам се данас са својим пријатељем, кројачем. У сусрет нам дође један лепо обучен господин а мој кројач скиде шешир и поклони се мал' те не до земље.

— Ко је тај? — питам кројача.

— Појма немам.

— Па што му се тако дубоко клањате?

— Па, послао јуче по дечаку одело да му очистим једно десетак масних флека...

Штампарске грешке

На крају, децо, рече учитељ, препоручију вам да читате приче а нарочито масне (басне).

Узео је платцо и на њему обorio (обојио) још необорену (необојену) кућу.

Променили смо и весло (гесло), па ипак нам ништа не вреди.

Он узе ноге (ноте), стави их на клавир и отсвира увертиру из опере...

Почео је да се рита (пита), где да купи коњско месо.

Он узе нос (нож) и исече ко-басиду.

За време лова привукао се о-презно и укравао му њушку (пушку).

Скинуо је са дрвета муњу (дуњу) и појео је са задовољством.

Хтео је да га запржи (задржи) за ручак, али он изјави да је заузет.

Те вечери сви су погледи били упрти у њу, јер је носила на себи праву персијску свињу (свиљу).

— Ако се ожените ћерком рентијера Дерикожића, упознаћете тек онда праву вређу (срећу).

— То је био диван брачни ћар (пар): симпатичан пуж (муж) и лепа пунчака клада (млада).

— Г. Петровић је био наш угажени (уважени) јавни јадник (радник).

Савремена

мира

ПЕСМА ДАНА

Мој је дика отишао од нане
Да по шуми гони партизане
Свуд их гони; по шуми и друму
Из Србије да истреби чуму.
Па кад сврши овај посо свети
Он ће мене за жену узети.

ОПАСНА КЛЕТВА

Један црноберзијанац је овако испевао песму:
Бог убио оног државника
Ко ј' остао празног новчаника
И ко није стекао брат-брату
На пет спрата луксузну палату.
А и сада ништа нам не фали;
Ко је вештак може да спечали.
Нема руже без бодље и трна
Нека живи наша берза црна.
И сад, браћо, силна парса пљушти
Кад год уме народ да ољушти.
Увек има гноја, када прсне чир
Сунце му његово — ко закључи
мир.

ЕПИГРАМ

Они што још нису зрели
Од зиме су чуда хтели
Лагали на сат и хват
Да ће зима решит' рат.
Рђав рачун био скроз
Сад сви виде: прош'о воз!

ЗАГОНЕТКА

Округло на ћоше
Сви га много троше
Ал, се слабо вари
И стомак поквари.

А у ратно доба
То је бофл роба
Бесплатно се даје
Чик погоди, шта је?
(Из јапанског језика)

Из наредног броја најзад
ћете сазнати

ИЗ НЕНАЂЕЊЕ
које смо вам припремили.

Благодарећи предусретљивости
немачких власти

„БОДЉИКАВО ПРАСЕ“

МОЖЕ СЕ ОД САДА
РАСТУРАТИ

У СВИМ ЗАРОБЉЕНИЧКИМ
ЛОГОРИМА У НЕМАЧКОЈ.

**ОМОГУЋИТЕ
СВОЈИМ
РОЂАЦИМА И
ПРИЈАТЕЉИ-
МА ПРИЈАТНУ РАЗОНОДУ!**

Претплатите заробљенике
на „БОДЉИКАВО ПРАСЕ“

Тромесечна претплата стаје само
**36.-
ДИН.**

Савремена енциклопедија

Британика

Гарантија — најбагателнији
поклон, који најрађе делимо.

Денкерк — славно место где
је наша славна армија постигла
још славнији успех (у повлаче-
њу).

Конвој — неуспели транспорт
из Америке за Енглеску.

Малајско острво — некад било
сад се спомињало.

Малта — острво пустоши и ло-
ма.

Либија — „Тврд је орах војка
чудновата, не сломи га, ал' зубе
поломи“.

Независност Индије — обе-
ћање лудом радовање.

Рајтер — званична плутократ-
ска агенција за протурање лажи.

Склониште — соба за играње
брица и покера.

Черчил — човек који много о-
бећава, а баш ништа не испу-
њава.

Савремени разговор

- Слађу сваког дана девојку да узме млеко код вас.
- Добро даваћу вам по 12 динара.
- Али имате да музете пред њом.
- Онда по 15 динара.
- И то у суду који ће она донети.
- У том случају 20 динара.

„Блажени нишчи духом“

...Са нашим резервама материјала, ми можемо да произведимо десет пута више брода него Јапанци.

РАПОРТ

— Господине генерале, после јуначке борбе прса у прса били смо принуђени да се из тактичких разлога повучемо...

Како наши стериши зашиља...

вуцибатину

5805

Славе жељеве **ПРИЦА**

Пушачеве брије

Миле је био страствен пушач. Шездесет цигарета била је његова дневна порција.

Јуче сам га срео. Много се журио.

— Куда си тако запео? Упитам га.

— Идем из једне цвећарске радње у другу.

— А зашто?

— Треба ми три роза каранфиле, па никде да их нађем.

— За твоју жену?

— Не. За Мицу.

— Где? А откад имаш ту Мицу?

— Немам ја Мицу. Она има парфимерију.

— Сигурно је Мици рођендан?

— Није. Али она има Коти-пудер. И кад јој ја донесем каранфиле добију од ње кутију овог пудера.

— А шта ће теби Коти-кудер, сигурно твоја жена баш њега употребљава.

— Није то уопште за њу, него за госпођицу Јелку.

— Ко ти је опет та Јелка?

— Госпођица Јелка је продавачица у једној галантеријској трговини, објашњава Миле. — Треба ми пар свилених „Кајзер“ чарапе, које се данас тешко добијају али их она има. Кад јој ја дам пудер који она не може никде да добије, она ће пристати да ми прода један пар чарапа.

Ја га гледам зачуђено.

— Па зар твоја жена мора да носи баш „Кајзер“ чарапе?

— Ама ко ти говори о мојој жени? Ове чарапе су за госпођицу Миру.

— О мајку му, ко ти је опет та Мира?

— Ако ја донесем Миру чарапе, она ће ми прибавити биоскопске карте за данашњу претставу и ако су сва места већ распродата. Знаш, она је благајница у биоскопу.

Ја оданем.

— Аух, тако ми кажи! Рекох. Ти хоћеш по сваку цену да идеш данас у биоскоп. Видиш, сада тек разумем. Који то филм хоћеш да гледаш?

— Ја ниједан.

— Али...?

— Мени требају карте за Бранка.

— Бранка? Ко је тај Бранко?

— Вереник Загин.

— А Зага? Продерем се, јер сам се већ нервирао.

— Она је нећака госпође Јовановић.

— А госпођа Јовановић? Подвикнух.

На ово моје питање пређе преко лица Милета блажен осмејак.

— Госпођа Јовановић има трафику!

Мојем стрпљењу је ипак дошао крај.

— Ах, сада те тек разумем. За ове биоскопске карте добићеш цигарета.

Миле ме погледа зачуђено.

— За кога ме ти сматраш, уопште? Ваљда не мислиш да сам препродаџац. Изгледа да живиш на Марсу?

Ја се најутим:

— Сада уопште више ништа не разумем. Не могу да схватим никако, зашто обијаш толико ноге,

да добијеш роза каранфиле, за ове каранфиле да добијеш Коти-пудер, за овај пудер женске чарапе, за чарапе замењујеш биоскопске карте, а сам не идеш у биоскоп, него ове карте дајеш некој девојци, која ће да иде у биоскоп са својим вереником.

Миле се наслеђа:

— Зага станује код тетке, која има трафику, рече он. — Кад Зага предвече изиће, тада јој тетка остаје сама. А када је тетка, која има трафику, сама, онда се тетка плаши. Тада долазим ја, правим јој друштво и нас двоје играмо табланета. Ја и тетка, која има трафику сама! Замисли! И тада ја пуштам да тетка добија. А када добије доста, она толико срећна и блажена, да се смиљује на мене и поклони ми неку кутију цигарета.

ЛОКАЛНЕ ВЕСТИ

У МАЛЕРУ

Један црноберзијанац на принудном раду, жали се једном „колеги“, иначе скитници:

— Баш смо, бре, у малеру. Оне београдске газдете чистиле снег.

ЛАПСУС У ПОЕНТИ

Није ретка ствар да се глумцу у „најтију духа сејатага“ догоди да испретура речи. Па да каже рецимо: „Ноћу кад сунце сија дању кад звезда јато трепери...“ Али сиротом чича Илији, како је сам причао, десио се редак малер: Да испретура речи у поенти комада и то на начин достојан њега.

Играо је у једној комедији оца који не да да му се ћерка уда за једног трговачког књиговођу.

Али љубав побеђује. Отац мора да пристане и каже на крају:

— И тако је моја кћи постала жена трговачког књиговође.

Али чича, кад је изговарао та речи, — није ни хтео да слуша шаптача, јер му се чинило да тај завршетак зна као Оченаш, — саплете се и каже:

— И тако је моја жена постала кћи књиговачког трговочеја.

Публика се смеје слатко, — многи мисле да тако треба да буде, — завеса пада, а чича зајмурио од секираџије, па верујући да је завеса већ пала, узиквује на отвореној сцени:

— Ау, шта ја одвалих!

ПОШТЕНА

— Женице, да ли си се као девојка пољубила с којим мушкицем?

— Јесам, у трамвају једном.

Главни уредник: Светомир Стојановић.

Уредник за илустрација: Теодор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Тел. бр. 25-592.

Штампа: Штампарија „Луч“, Београд.

Привредне вести

За опште добро. — Један београдски кућевласник решио је да дозволи својим кираџијама по пет квадратних метара дворишта за башту, пошто жели да допринесе привредној производњи.

За ово тражи од својих кираџија да му плаћају двоструку кирају, пошто он жртвује три босиљка и четири георгине за опште добро.

Епохалан проналазак. — Да би помогли београдску сиротињу у овим зимским данима, организатори довоza дрвета за приватна лица — изумели су нов проналазак. Они дрва метре на вагонским вратима, тако да сада један вагон товари по 40 и више метара. Не зна се да ли је овај проналазак патентиран.

Чукаћети

ВИДЕВИ

Перица путује са својим родитељима преко границе. На граници се врши царински преглед. Један царник прегледа кофере и друге ствари.

— Шта мислиш, тата, пита Перица, гласно, да ли ће овај чика да нађе твоје цигарете и мамину свилу?

❖❖❖
Малом Иви није добро и мама хоће да га води лекару, али се он плаши и неће никако да иде.

— Не бој се, сине, чика доктор само жели да те види.

— Мамице, — одговара мали сав задовољан, — ако жели само да ме види, однеси му моју фотографију.

❖❖❖
— Јеси ли већ направио тестамент?

— Јесам. Целокупну моју имовину наследиће лекар који ми буде спасао живот!

❖❖❖
— Речи ми истину, да ли сам једини мушкарац кога волиш?

— Јеси, мили мој. Једини и најбољи од свих.

❖❖❖
Отац (просиоцу): — Ви сте предаджени, па ипак се усуђујете да просите руку моје ћерке?

Просиоц: — Да! Али како ви имате неки други, бољи предмет за раздужење, ја ћу га радо прихватити.

❖❖❖
— Зашто ниси отишао у школу?

— Био сам, али ме је учитељ послao 'кући. Ја сам се јутрос умio, па је мислио да сам болестан.

❖❖❖
— Имате ли какве препоруке које вас легитимишу као способног ноћног чувара?

— Имам лекарско уверење које потврђује да болујем од несанице.

❖❖❖
— Ви кажете да у овој вароши живите већ десет година, а не знаете најкраћи пут до железничке станице!

— Е, али ја сам за све време био такси-шофер!

❖❖❖
— Ви сте дали оглас да млада девојка тражи человека који ће унети мало светlosti и топлоте у њен живот. Јесте ли добили какав одговор?

— Да двојица су се јавили са електричне централе, а један од ресавских рудника.

❖❖❖
Из једног циркулара:

— ...и молимо вас да наше предузеће не побркate са сличним варошачким фирмама...

❖❖❖
— Како госпођа Перић пропала са њеном клептоманијом?

— О! Сада је много боље! Доноси кући само антиквитете!

❖❖❖
— Катице, види да ли је господин професор ручао?

— Питала сам га.

— Па шта каже?

— Не зна.

❖❖❖
Син пита свога оца судију: — Тата, шта ћу добити за рођендан?

— Двадесет динара у готову или два дана затвора.

Мали огласи

На продају 1000 метара летава за кување ручкова. Необично рентабилно и штедљиво. За један ручак је потребно свега десет метара. Цена десет динара по метру. Обратити се др. Вујићу, специјалисти за дијету.

Потребни су нам вешти и убедљиви говорници, елегантне спољашности. Стручно знање не потребно. Дужност ће им бити да три сата, за време док су радње отворене, стоје пред радњом и убеде наивне муштерије да наше радње не продају штрафове него сладолед. Плата добра. Удружење текстилних трговаца са спуштеним фирмама и тарабом на изложима.

ЧИТАЈТЕ „БОДЉИКАВО ПРАСЕ“

НАШИ ЉУДИ И НАШИ НРАДЈЕВИ

ВОЈИСЛАВ ИЛИЋ И ТОМПУСИ
Кад оно зет великог песника Војислава Илића, пуковник Николић, ступи на нову дужност управника дувана, прва му је брига била да позове све књижевнике и новинаре и да им покаже уређење те велике установе.

Званице је предводио Војислав Илић и кад су све разгледали управник их понуди разним врстама дувана, цигаретама и цигарама:

— Узмите што више!

И нису чекали да им двапут каже. Сваки заграби од оне врсте коју је пушио. Песник Илија је пушио цигарете зване „томупус“ и кад их виде читаву рупу, сети се гесла кнеза Михаила „tempus est meum ius“ (време је моје право), па узимајући шакама томпусе узвикну:

— „Tempus est meum ius“ и напуни ცეპове.

ГРЧКИ НОСЕВИ

Књижевник, сликар, редитељ и глумац Брана Цветковић једини је Србин који је у Грчкој, тој колевци позоришне уметности, имао свој театар за време рата, на Крфу. Он је, уосталом, и грчки одлично научио. Још боље од њега, кажу његова жена г-ђа Каја. Па причају да је Брана још на Крфу уживава:

— Изешће се глумци, кад ја будем с Кејом говорио грчки, а нико ништа не разуме...

Сад већ помало заборавља. Ма да се често сећа Грчке и прича о њој. Па га пита једном једна дама у друштву:

— Да ли све Гркиње, господин Брано, имају грчке носеве?

— Па разуме се!

— Како? Разуме се?

— Не мислите, вљада, господи, да неке Гркиње поручују носеве из иностранства?

ТАЧАН ОДГОВОР

Учитељ: — Божо, које су домаћа животиње?

Божа: — Домаће су животиње бубе, вашке, буве, стенице и муве.

Савремени просјак

— Уделите сиромаху, господине.
— На жалост, немам ситни не. Имам само хипъдарку.
— О ништа... Ја ћу вам је разменити.

ЈАНАЂКОВО ПИСМО

Драго моје прасенце,

Тој ти је с'г понајубаво тепање а други речи какој свиња, теле, вол с'г су салте комплименти и л'цања, а већ прасенце, тој ти је идеал на многи човеци. За новости ич немој да питујеш, због зашто смо због тија новости диг испропадали и с'г си молимо Бога да остане овако како је због зашто може да бидије још пошто. Јучер си зборим са смоју Сику која си забада нос у туђу тарабу, па стално иска да си знаје што се тепају але по бел' свет. — Докле ћеш да будеш сојтарија. Свој леб' да си јадиши а туђу бригу да водиш. Сметнуја си с'ум да је мислење једно а работење друго. С'туј празну и шишаку главуцу моташ се по бели светови а забравија си да ти је тртица на куде дом. А што луда глава направи то све има тртица да плати.

Овија наши Христијани, болтације, забравише си бол', те и с'г тргују испод тезгу. Јес' да радите „на штету“, ал' добро срце иска да се испомогну овија санкилоти што несу умели да бидну министри и други голе-

ПОНОЋНА НЕЖНОСТ

У поноћи пробуди се попа, па буди попадију:

— Като, злато! Като, злато!

Тргла се попадија, протрљала очи, насмешила се блажено и у мраку упитала попу:

— Шта је?

— Като, злато, сутра сос од миридије...

Па се окрете попа на другу страну и заспа.

У ПОЗОРИШТУ

— Господине, јесте ли ви јели бели лук?

— Јесам, госпођице, а како сте то погодили?

маши па да си зберу неку црквицу на громилу. А кој ги вика да су зеленashi, они салте склопе руке па си викају. Дошаја цајт да си зајци једу кучики. Ама ће да рипне и наше време. А то њивово клопање траје већ годину дана и све ги је малко.

Читаја сам у газетке да си је наш газда Влада Митић работија по сокаци. Па и право је да се потрудија за вас Белиграђани, због зашто је тамо кајмак скинуја. Не иде му положе у ваше фине друштво, па се ко мераклија и еснаф човек одужи. С'г ће да стигну цампир-човеци да си работе по сокаци због зашто мечка има да заигра пред сваку кућу. Ето, тако је и сас овија Јенглези. Водише мечку све пред туђи домови ал' она заигра и куде њи и с'г ги Јапанци померише цименту. Тој за мен' неје чудо, Јапанци су јагуриде. Мало си зборе а' оће и да гину, а Јенглези салте речови а за гињење — пуј пике. Они направише калимерос сос Јудоамерику али тамо ги нема персоне за гињење већ салте за кибицантовање и спекулацију и зато ги Јапанци напрашише калабал'к. А кад си сви

МЕЊУ СНОБОВИМА

— И, извини драга што нећу присуствовати пријему. Мој „Шнуки“ има кијавицу.

КАД ВЕЛИКА ГЛУМИЦА БОЛУЈЕ...

Једног дана преписао сам лек младој глумици, која се разболела, према њеним речима, после сваје с пријатељем. Глумица је оздравила, и сутрадан ме је посетио непознати господин, који ми је захваљивао два сата:

— Ви сте спасли њен драгоцен живот! Бићу вам вечно захвалан... Ми се толико волимо...

Своју захвалност посетилац је доказао на тај начин што је на моме столу оставио неколико стотинарки.

Неколико минута после његовог одласка посетио ме је један господин у дубљим годинама:

— Ви сте њен спасилац, докторе! Да није вас, свирепа смрт уништила би нашу срећу.

Издашан у изјавама захвалности, посетилац је био још издашнији у погледу хонорара.

Однео сам новац лепој глумици, испричао јој све, и рекао на крају:

— Пошто сам од вас већ примио хонорар, не сматрате да овај новац припада мени...

— Којешта, докторе! Пожурите се кући, пошто ће вам кроз који минут трећи посетилац донети још један хонорар. Зар сам ја крива што ме сви толико воле?

из Лесковац

крше врат на куде публику, од позоришта ич не може да бидне.

С'г си одо сас моју Сику у комшија. У здравље и скоро виђење.

Ваш Јанаћко

ОПКЛАДА

Кладио се чича-Илија да ће завезаних очију погодити које је које вино.

И одиста. Једно вече код »Три шешира« завежу му очи маратом.

Даду му прву чашу.

Чича цокне језиком и каже:

— Бело жупско, преклањска берба. Донели сте га од »Гинићака«.

Даду другу.

— Сићевачко, лањско. Трошите га код »Трандафиловића« и код »Три сељака«.

Трећу.

— Сmederevka. Ovogodišnja berba. Vinograd је окренут према југозападу. Није најбоље.

Дају му и четврту чашу. Чича проба, намршти се, пљуцне и каже:

— Не знам шта је ово!

Скине марату са очију и погледа. Била је то чаша воде.

Кратке шале

— Од чега је умро ваш дед? пита агент осигуравајућег друштва једну своју жртву.

— Не знам тачно, али није било ништа озбиљно.

❖❖❖

— Перице, твоја мама је добила троје.

— Да ли су нам их послали на избор или да задржимо све?

❖❖❖

— Ваш је брак из љубави?

— Не. По пресуди. На суду су ме признали оцем.

❖❖❖

— Ви нисте у купе за пушаче, каже контролор једном путнику.

— Знам. Зато и не пушим.

— Али лула вам је у устима.

— И ципеле су ми на ногама, па не ходам.

СПОРТ

НАЈБОЉЕ РЕШЕЊЕ

Играчи једнога београдскога футбалскога клуба, којима су укинуте дневнице, донели су одлуку да у пролетњем првенству пусте управу свога клуба да и гра, пошто су чланови управе једини аматери у футбалском спорту.

ЛЕПА ПАЖЊА

Ф.С.К. 13, када ни приликом другога крштења није клубу доља име свога оснивача, Даче, донела је одлуку да футбалску секцију назове именом једнога другога заслуженог члана и овсајача чика Јоце. Зато ће футбалска секција у будуће носити назив „Чика Јоца“.

НОВА СЕКЦИЈА

Пошто се на футбалским утакмицама редовно дешава да судија добије батине, судијски одбор оснива секцију за прву помоћ, која ће стално дежурати.

А КАКО ЈА?

Дошла два сељака из западне Србије на вашар у Обреновац да продају своје продукте и купе кукуруза. Продали стоку и чекају да дође трговац да им прода кукуруз, па схватили у механу. Попили по флаши пива и један се машио гуња да извади паре и плати, а кад тамо пада нигде. Вашијарски коцкари извукли му сав новац.

Његов друг га гређи што није чувао новац па вељи:

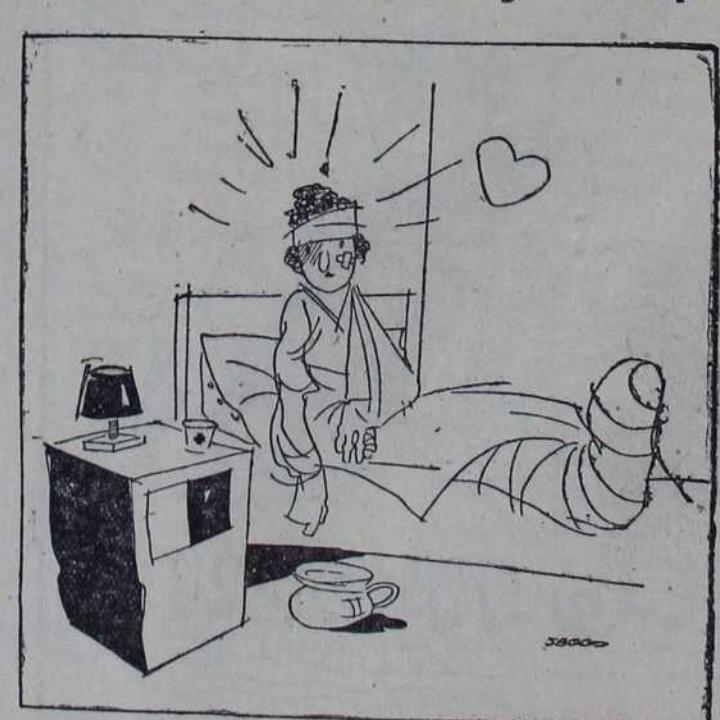
— Умео си да дотераш стоку чак са Скрапежа и лепо да продајаш, а ниси умео паре да сачуваш. При томе се маши за један чеп, говорећи: „А како ја?“ Када виде да паре нема ни у недрима он закука: „А како ја, сини кукавац?...“

У БИОСКОПУ

— Молим вас, госпођице, седите већ једном.

— Хвала, нисам уморна.

Народне песме у слици

Синоћ ми је лане моје долазио Гојко...

Помиџава страна

— Да ли сте ви звонили, Катице!

— Могу ти рећи у повере у да сам се верила са Мишом.
— Поверење за поверење! Ја сам већ била с њим верена.

— Ја мислим да Сека припада оним девојкама које мало причају.

— Да — о својој прошлости.

Пацијент поново долази лекару.

— Дакле, како је сада са несаницом?

— Много боље...

— Е, па то ми је мило. Шта се то побољшало?

— Па, ето, прексиноћ сам бројао, као што сте ми рекли, и успавао сам се тек кад сам изброжао до 7.497, а синоћ сам могао бројати само до 7.177 пре него што сам заспао...

— Камо среће да су на Ватерлоу победили Французи! Где би ми био крај!

— Зашто ти је то тако важно?

— Зато што сам тако написао у писменом задатку.

— Срце, јеси ли видела, да ми се је откинуло дугме на капуту?

— Јесам срце, само нисам нашла друго дугме, па сам зашила рупицу.

— Сваки пут кад те погледам, потсетиш ме на једног великог човека.

— То су ми и други рекли. На кога потсећам тебе?

— На Дарвина.

— Јесу ли они заљубљени једно у другог?

— Неоспорно. Она га слуша кад јој прича о фудбалу, а он њу, кад му прича о најновијој халбини своје пријатељице.

Учитељ пита Јованцу:

— Кад узмеш комад mesa па га поделиш на два, шта ћеш добити?

— Две половине.

— А кад оба дела поделиш још једном на два, шта ћеш онда добити?

— Четвртину.

— А кад поделиш још једном?

— Осмину.

— Добро, дели даље, па шта ћеш добити?

— Сецкано mesa.

— Дакле, ипак си се оженио?

— Да, ми смо прво решили да будемо добри пријатељи, па смо се онда она и ја предомислили и венчали се.

— Прекјуче вам је пиво било много боље...

— Варате се, господине, ово је баш то прекјучерашње.

— Узајми ми педесет динара. Остао ми новчаник код куће.

— Што га ниси понео?

— Што ће ми кад је празан.

— Кад бих се ја опила као ти, ја бих се одмах убила!

— Хехехе! Да си ти пијана као ја, ти би промашила.

— Тата, шта то значи »празна титулак«?

— То је кад мама кући пред гостима каже да сам газда у кући.

— За господина желите? Све године ушли су у моду мушки кошуље без дугмета.

— А, мој муж је на њих већ давно навикао.

Код сликара

— Уста ћу ја сама насликати, ви се у то не разумете.

— И онда сам му енергично рекла, да га не желим видете.

— Да ли је онда отишао?

— Не, али је угасио светло.

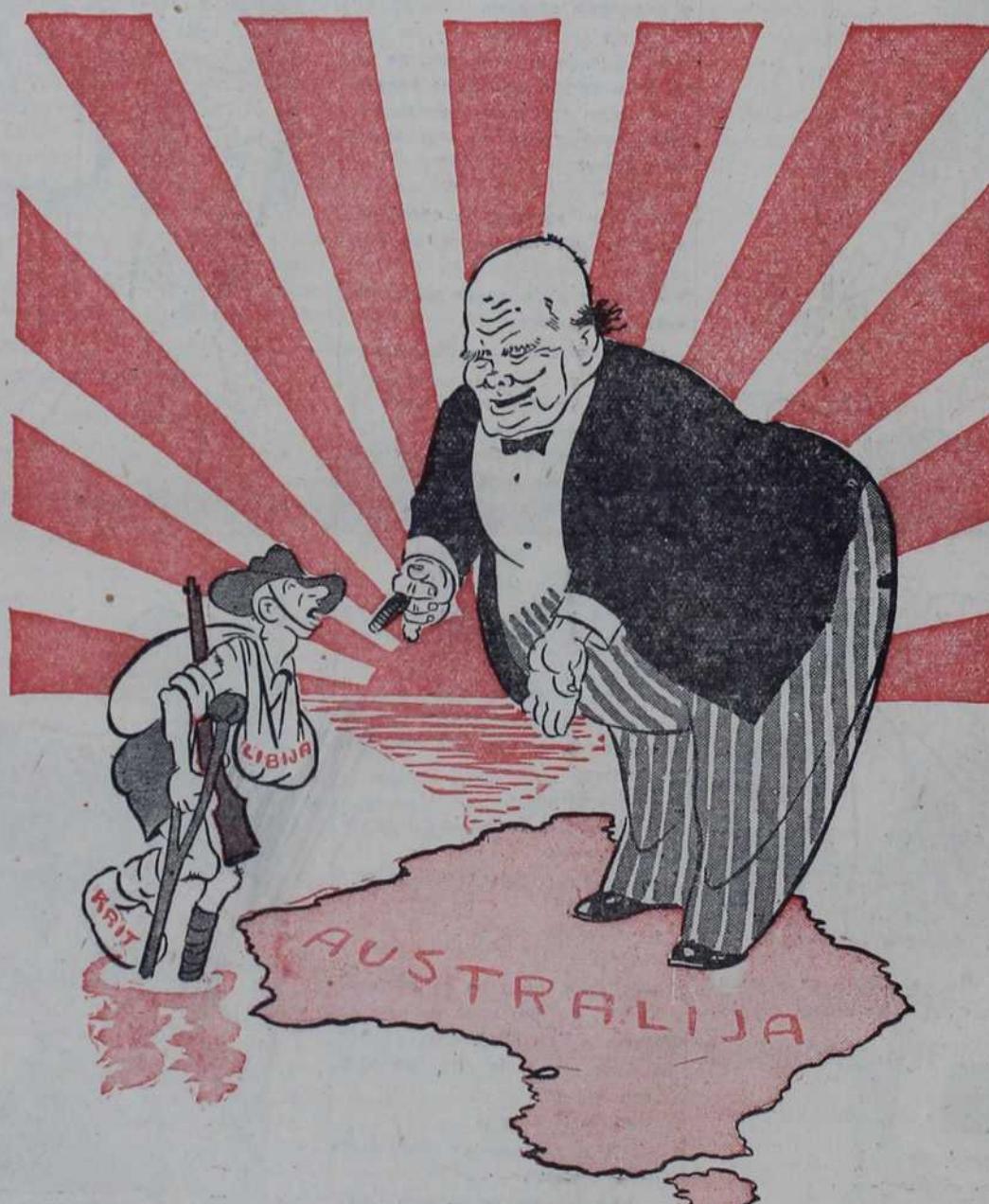
— Радуј се, Мишо, мој шеф је смртњен!
— Немој се унапред радовати, ко зна какав ће магарац доћи после њега!
— Па ја долазим!
—
Жена: — Прошле ноћи, Мила-не, говорио си у сну.
Муж: — Опрости ми, молим те, ако сам те прекинуо у говору.

Равајлови доживљаји

Равајло продаје јевтино јаја

НАСНО!

Черчил: — Драги пријатељу, пошто си толико ватрено желео да браниш своју земљу, ето, сада ти пружам могућност...

Маге шале с великим БРАДОМ

Један млади кућевласник улази без душе у канцеларију једног осигуравајућег друштва и још с врата виче:

— Молим вас да ми брзо осигурате кућу... брзо... Она већ гори!

— Па какву бисте девојку желили? пита наводника момка.

— Треба да буде лепа, богата, скромна, чисте прошлости, добра домаћица, да...

— Таква девојка, само ако је луда, поћи ће за вас.

— Не мари, нека буде и луда, то не смеша.

Једна млада госпођа жели да је прегледа лекар специјалиста. Улази у кабину, брзо се свлачи и каже:

— Молим вас, г. докторе, да видите шта ми је.

— То вам ни поред најбоље воље не могу рећи, јер ја сам адвокат. Лакар је један спрат више.

— Кога тражите?

— Дошао сам да вам штимувам клавир.

— Ја вас нисам звала!

— Знам, али послали су ме ваши суседи.

— Шта ће рећи ваш отац ако чује да сте ухапшени? пита адвокат свога клијента.

— Не знам. Можете га упитати, он је у тренуцији до мене.

— Твоје ципеле страшно шкрипе, а по старом веровању само оне ципеле шкрипе које нису плаћене.

— Којешта! Онда би и мој шешир шкрипао.

Вратила се снажа куки из позоришта. Свакра, видећи је саму, упита је зачућено:

— А, где ти је муж, кћери?

— Остao је у позоришту. Тако је слатко спавао, да ми је било жао да га пробудим.

Адвокат: — Да вас суд не би исувише строго осудио, потребно је да вас огласимо за лудог.

Клијент: — Не, на то не пристајем. Ја сам увек био, а и да нас сам душевно здрав.

Адвокат: — Човече! Зар не схватате текину ситуације! Будите паметни и допустите да вас прогласимо лудим.

Лекар: — То од чега ви патите прилично ме забињује. То је хронично зло, које вам убија сваку вољу за живот.

Пацијент (стављајући прст на уста): — Пст! Лакшо, докторе, она седи у претсобљу!

Дошла сељанка на пазар, пошто је покуповала све ствари за кућу свратила и код дуванџије да купи мало дувана.

— Хоћеш ли Саву или Зету?

— Саво ми не пуш, а зета немам, него сам хтела за Николу.

— Господин ми је наредио да вам кажем да није код куће.

— Онда реците господину, да ја нисам ни долазио.

— Шта мислите о речима г. по-по, да је боље дати него узети.

— Мислим да је он говорио о рицинусу.

Жена: — Жалићеш ти још за мном. Ако умрем никада више нећеш наћи овакву жену!

Муж: — Хвала Богу, то ми је још једина утеша.

Чувени професор медицине зове своју дугогодишњу службаку:

— Ана, ви сте већ двадесет година код мене...

— Јесте, господине професоре.

— Ви сте били вредни и поштени и зато заслужујете награду...

— Ах, ви сте сувише добри...

— Стога, први бакцил који будем пронашао, носиће ваше име.

Маге шале с малом БРАДОМ

— Ако одмах не платите, — каже претећим гласом келнер господину који нема новаца да плати цех, — позваћу жандарма.

— Па зовите га ако мислите да ће он хтети да плати за мене.

— Господине Перо, јуче се изашао стана чуо страшан лом. Нешто сте се, вљада, свађали са женом?

— Да, целу ноћ смо се разправљали. Замислите, увртала се у главу да за прославу наше златне свадбе треба да позваје сву своју родбину на вечеру!

— А кад прослављавате своју златну свадбу?

— Кроз петнаест година.

— У редакцији листа упада директор менажерије и протестује:

— У вашем јучерашњем извештају стоји да је мој змиски цар дуг седам метара, а он има равно осам и по.

— Жао ми је, одговори уредник, али јуче смо имали исувиша материјала па смо морали сваку ствар по мало да скратимо.

— Зашто се тако нервира и виче наш нови оперски певац?

— Зато што је на претстави добио свега пет венаца.

— Па зар му то није довольно?

— Не, али он је наручио и платио пет.

— Госпођа: — Зар опет тражите повишицу плате, а повисиле сам вам је прошлог месеца!

Дадиља: — Да, госпођо, али од јуче је поскупило млеко.

— Лекар: — Имали сте срећу да баш к мени дођете, јер ја имам најбољи лек за вас.

Пацијент: — Чуди ме да сте тако брзо могли да поставите сијагнозу?

Лекар: — Како да не постанем, кад ја од те болести патим већ петнаест година.